

**Саҳиҳул Бухорийнинг мухтасари / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ
КИТОБИ / 67-ҳадис**

1241-67-1242 - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ [رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا]: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ حَرَجَ

[وَدَلِكَ بَعْدَ وَفَاةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ] وَعُمَرُ [رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ] يُكَلِّمُ النَّاسَ، فَقَالَ:

اجْلِسْ، فَأَبَى، فَقَالَ: اجْلِسْ، فَأَبَى، فَتَشَهَّدَ أَبُو بَكْرٍ [رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ]، فَمَالَ إِلَيْهِ النَّاسُ وَتَوَكَّؤُوا عُمَرَ،

فَقَالَ:

أَمَّا بَعْدُ: فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ يَعْبُدُ مُحَمَّدًا.. فَإِنَّ مُحَمَّدًا قَدْ مَاتَ، وَمَنْ كَانَ يَعْبُدُ اللَّهَ.. فَإِنَّ اللَّهَ حَيٌّ لَا

يَمُوتُ، قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: (وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ

الرُّسُلُ...) إِلَى (الشَّاكِرِينَ) وَاللَّهِ؛ لَكَأَنَّ النَّاسَ لَمْ يَكُونُوا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ هَذِهِ الْآيَةَ.. حَتَّى تَلَاهَا

أَبُو بَكْرٍ [رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ]، فَتَلَقَّاهَا النَّاسُ مِنْهُ، فَمَا يُسْمَعُ بَشْرًا إِلَّا يَتْلُوهَا.

67-1241-1242. Ибн Аббос розияллоху анхумодан ривоят қилинади:

«Умар розияллоху анху одамларга гапириб турган эди, Абу Бакр розияллоху анху чиқиб: «Ўтир!» деди. (Бу нарса Расулulloх соллаллоху алайхи васаллам вафотларидан кейин бўлган эди.) У бош тортди. Яна «Ўтир!» деди. У яна бош тортди. Абу Бакр розияллоху анху шаҳодат калималарини айтди. Одамлар унга қараб бурилишди ва Умарни тарк этишди. Шунда у киши (Абу Бакр) деди: «Аммо баъд. Сизлардан ким Муҳаммад соллаллоху алайхи васалламга ибодат қилаётган бўлса, албатта, Муҳаммад соллаллоху алайхи васаллам вафот этдилар. Ким Аллоҳга ибодат қилаётган бўлса, албатта, Аллоҳ барҳаётдир, У Зот ўлмайди. Аллоҳ таоло: «Муҳаммад ҳам бир Расул, холос. Ундан олдин ҳам расуллар ўтган. Агар у ўлса ёки қатл қилинса, орқангизга қайтасизми?! Кимки орқасига қайтса, Аллоҳга ҳеч қандай зарар келтира олмас. Ва Аллоҳ шукр қилувчиларни албатта мукофотлар»[1] деган».

Аллоҳга қасамки, Абу Бакр розияллоху анху ушбу оятни тиловат қилмагунича, одамлар худди Аллоҳ буни нозил қилганини билишмаган-у, буни ундан энди қабул қилиб олгандек бўлишди. Одам зоти борки, унинг

ўшани тиловат қилаётгани эшитилар эди».

[1] Оли Имрон сураси, 144-оят.

Манба: hadis.islom.uz

